ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **S. K.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2021, č. j. 43 A 9/2019-50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2019, č. j. CPR-36191-3/ČJ-2019-930310-V248, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje ze dne 23. 8. 2019, č. j. KRPH-81725-71/ČJ-2018-050026-SV-50A, jímž byla žalobkyni uložena povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba k opuštění území České republiky byla stanovena nejpozději do 30 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji zamítl rozsudkem ze dne 26. 2. 2021, č. j. 43 A 9/2019-50.

[3] K námitce, že vydané rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky představuje nepřiměřený zásah do práva na soukromý a rodinný život žalobkyně a dalších členů její rodiny, krajský soud uvedl, že i v případě rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců je dána povinnost posoudit přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince. Zároveň však platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území představuje nejmírnější opatření ukládané cizincům neoprávněně pobývajícím na území České republiky. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince proto bude v důsledku tohoto rozhodnutí zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které budou ospravedlňovat nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky. Správní orgány obou stupňů se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí zabývaly a krajský soud se ztotožnil s jejich závěrem, že tyto dopady nejsou nepřiměřené. Krajský soud při hodnocení přiměřenosti dopadů uvedl, že žalobkyně opakovaně pobývala na území České republiky bez pobytového oprávnění (z tohoto důvodu jí byla uložena povinnost opustit území již rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018). V důsledku opuštění území České republiky sice do určité míry dojde k narušení rodinného a soukromého života žalobkyně, která strávila v České republice více než 10 let, k narušení rodinného života avšak dojde jen v omezené míře, neboť s výjimkou nejstaršího syna žalobkyně, který získal české státní občanství, bude muset se žalobkyní nejspíše vycestovat celá blízká rodina žalobkyně, tj. kromě žalobkyně také její manžel, mladší syn a dvě dcery. Pokud starší syn žalobkyně zůstane v České republice, žalobkyně s ním bude moci v budoucnu udržovat i osobní kontakt, neboť napadeným rozhodnutím není do budoucna zamezen vstup na území České republiky. Žalobkyně přitom má zázemí i v Turecku, kde stále žije její početná rodina (matka a 7 sourozenců), kterou pravidelně navštěvuje. Rovněž manžel žalobkyně má v Turecku příbuzné (6 sourozenců). Krajský soud v případě žalobkyně tedy neshledal žádnou zásadní překážku, která by žalobkyni bránila v návratu do země původu, ani existenci natolik výjimečných okolností, pro které by její přítomnost na území České republiky bylo možné považovat za nezbytnou. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Správní orgány neopomenuly ani posouzení vlivu na ostatní členy rodiny. Vyjma nejstaršího syna žalobkyně, který je státním příslušníkem České republiky, byla povinnost opustit území České republiky uložena jak manželovi žalobkyně, tak i jejím ostatním dětem. Nedojde tak k přetrhání základních příbuzenských vazeb.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] V kasační stížnosti stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Krajský soud se podle stěžovatelky nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a ve svém rozsudku pouze odkazoval na závěry učiněné správním orgánem.

[6] Stěžovatelka dále namítala, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v daném případě v rozporu se zaručenými základními právy a mezinárodními úmluvami. Z pohledu stěžovatelky nedošlo k náležitému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí

podle § 174a zákona o pobytu cizinců, ani k dostatečnému zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatelka měla za to, že správní orgány ani krajský soud nevycházely z aktuálních informací. V této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37, podle nějž při posuzování situace, u níž lze reálně předpokládat právně relevantní změny, jakou je právě rodinný život, musí správní orgán II. stupně učinit kroky k ověření toho, zda nedošlo ke změně skutkového stavu.

[7] Podle stěžovatelky nelze rezignovat na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány i krajský soud zásah do rodinného a soukromého života relativizovaly. Podle stěžovatelky je i povinnost uložená dalším členům rodiny důsledkem nezákonného postupu správních orgánů a krajského soudu a jejich nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů. Už v žalobě stěžovatelka namítala, že správní orgány posuzují možnost návratu do Turecka zcela nerealisticky a její zázemí v Turecku hodnotí neobjektivně. Na území České republiky žije rodina stěžovatelky již od roku 2008. Stěžovatelka zde strávila značnou část svého produktivního věku. Za tuto dobu si zde vytvořila mimořádné vazby, má zde značnou část vzpomínek a s Českou republikou ji pojí i značné sociální kontakty. V České republice vychovala 4 děti a má zde rodinný dům. Syn stěžovatelky získal české státní občanství a ona se snaží být mu nápomocna v jeho podnikání. Dále stěžovatelka zdůraznila, že nezletilé dcery mají na území České republiky naplánované studijní aktivity. Stěžovatelka považuje za svou povinnost dcery ve studijních aktivitách podporovat a poskytovat jim zázemí, které ke studiu potřebují. Těmito skutečnostmi se však správní orgány nezabývaly a rozhodly paušálním způsobem.

[8] Podle stěžovatelky vycestování bude mít za následek dlouhodobé odloučení od jejího českého zázemí, neboť získání pobytového oprávnění je s ohledem na další vedená řízení značně problematické. Povinnost opustit území se tak svými důsledky rovná správnímu vyhoštění.

[9] Stěžovatelka dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47, uvedla, že je třeba posuzovat i vliv rozhodnutí na ostatní členy rodiny. V celkově neutěšené situaci je celá její rodina s výjimkou syna, který je českým státním občanem. Tato neutěšená situace nastala přitom v důsledku postupu správních orgánů a rozhodnutími soudů nebyla zhojena. Stěžovatelka zdůraznila, že zasaženy jsou i dvě nezletilé děti a že roztržení sourozeneckého svazku je v rozporu se základními lidskoprávními zásadami a mezinárodními smlouvami. V této souvislosti (stejně jako v žalobě) odkázala na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Rovněž namítala, že krajský soud se uvedenými argumenty blíže nezabýval a nezohlednil ani odkaz stěžovatelky na směrnici Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny, podle které mají členské státy dbát při posuzování žádosti na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí.

[10] Stěžovatelka na závěr uvedla, že správní orgány ani krajský soud v předchozím řízení nereflektovaly, že se snažila svou pobytovou situaci řešit. Proto jí nemůže být bez dalšího kladeno k tíži, že se v důsledku průtahů ze strany správních orgánů ocitla

na území České republiky nelegálně. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2019, č. j. 4 Azs 235/2017-39, z nějž vyplývá, že žádat o stanovení nové doby k vycestování lze i opakovaně.

[11] Na základě výše uvedeného proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že způsob rozhodování krajského soudu nebude blíže komentovat a že odkazuje na své vyjádření k žalobě. Žalovaný ve svém postupu a ve svých závěrech neshledává pochybení, plně souhlasí s názorem uvedeným v rozsudku krajského soudu, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že námitky uplatněné v kasační stížnosti se shodují s kasačními námitkami, které podal manžel stěžovatelky. Jeho kasační stížnost však Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou a rozsudkem ze dne 24. 8. 2022, č. j. 6 Azs 107/2021-38, ji zamítl. K jinému postupu neshledal soud důvod ani v případě stěžovatelky. Plně souhlasí s hodnocením uvedeným v označeném rozsudku a přebírá je i pro tuto věc.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, neboť pouze v případě přezkoumatelného soudního rozhodnutí lze posuzovat důvodnost uplatněných námitek. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soud však není povinen reagovat na každou dílčí námitku a obsáhle ji vyvracet. Jak v této souvislosti uvedl již Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém“* (shodně k tomu též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108).

[17] Krajský soud je povinen v soudním řízení náležitě zjistit skutkový stav a vyhodnotit pro věc rozhodné skutkové okolnosti a tyto právně posoudit, tj. uvést, podle jakých

právních předpisů byla (s ohledem na námitky obsažené ve správní žalobě) posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí a jakými úvahami byl krajský soud v tomto ohledu veden. Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25). Těmto požadavkům krajský soud v nyní posuzované věci dostál. Odůvodnění rozsudku obsahuje úvahy, kterými byl soud veden při hodnocení zjištěného skutkového stavu i při výkladu právních předpisů, včetně toho, proč byly aplikovány způsobem, který soud vedl k výslednému rozhodnutí.

[18] Stěžovatelka nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že krajský soud nevypořádal jednotlivé žalobní námitky a pouze odkázal na závěry správních orgánů. S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Z porovnání obsahu žaloby a odůvodnění napadeného rozsudku vyplynulo, že se krajský soud zabýval důvodností všech žalobních bodů a vyjádřil se k tomu, zda správní orgány náležitě posoudily dopad rozhodnutí do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. Krajský soud rovněž hodnotil, zda jsou úvahy správních orgánů přezkoumatelné a opírají se o řádně zjištěný skutkový stav. Skutečnost, že krajský soud nehodnotil zjištěné okolnosti ke spokojenosti stěžovatelky, nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[19] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k věcnému posouzení stěžovatelkou uplatněných námitek. Předmětem nyní projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla stěžovatelce uložena povinnost opustit území České republiky. Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, *u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území*. Stěžovatelka po celou dobu řízení namítá, že vydané rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, resp. dalších členů její rodiny.

[20] Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, i při rozhodování o povinnosti cizince opustit území České republiky je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie v případech, na které dopadá unijní úprava (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, nebo ze dne 16. 10. 2019, č. j. 7 Azs 374/2018-28).

[21] Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva se v této souvislosti zohledňuje zejména (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku,* stížnost č. 46410/99, § 57 - § 58, rozsudek

ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku,* stížnost č. 50435/99, § 39, nebo ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70).

[22] Krajský soud ovšem správně připomněl, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění totiž nejsou tímto opatřením stanovena žádná negativní omezení do budoucna. Dopad povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života je tak výrazně méně intenzivní. Jak v této souvislosti vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, samotná existence rodinných vazeb cizince na území České republiky bez dalšího neznamená, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by byl svou intenzitou nepřiměřený. Nepřiměřenost zásahu do této sféry bude zpravidla shledána jen ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly *„naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky“*.

[23] V projednávaném případě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky sice dojde, avšak tento zásah nelze vzhledem ke zjištěným okolnostem považovat za nepřiměřený, resp. převažující nad zájmem, aby na území České republiky pobývali lidé v souladu s právními předpisy.

[24] Krajský soud v této souvislosti správně zohlednil, že stěžovatelka pobývá na území České republiky bez platného pobytového oprávnění, a z tohoto důvodu jí již dříve byla uložena povinnost opustit území České republiky, konkrétně rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018. Rozhodnutí o povinnosti opustit území, jak již napovídá samotný název, stanovuje povinnost vycestovat z území, avšak na rozdíl od správního vyhoštění neukládá zákaz opětovně do České republiky přicestovat. Umožňuje tudíž cizinci v domovském státě zařídit vše potřebné pro legální pobyt na území České republiky a je prostředkem k tomu, aby cizinec uvedl svůj budoucí pobyt na území České republiky do souladu se zákonem. Opuštění území tak sice v souzené věci může představovat narušení dosavadního rodinného a soukromého života stěžovatelky, který se po významnou část jejího života soustředil na území České republiky, avšak tuto újmu nelze hodnotit jako natolik zásadní, že by ospravedlňovala naprosto nezbytnou přítomnost stěžovatelky na území ve smyslu shora citované judikatury.

[25] Případné odloučení od rodiny v projednávané věci nemusí znamenat odloučení trvalé, nýbrž pouze přechodné na dobu nezbytně nutnou k vyřízení příslušného pobytového oprávnění. Za tím účelem mohou stěžovatelce potřebné zázemí v zemi původu poskytnout její příbuzní (v Turecku žijící matka a sourozenci). Stěžovatelka je v produktivním věku, nemá vážné zdravotní problémy.

[26] V rámci úvah o vlivu napadeného rozhodnutí na ostatní členy stěžovatelčiny rodiny správní orgány a krajský soud správně konstatovaly, že s výjimkou plnoletého syna stěžovatelky, který je státním příslušníkem České republiky, byla povinnost opustit území České republiky uložena také manželovi stěžovatelky a zbývajícím třem dětem stěžovatelky. Manželovi stěžovatelky ani jejím zbývajícím třem dětem, stejně jako

stěžovatelce, nesvědčí žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky, předpoklad krajského soudu vyslovený v napadeném rozsudku, že do domovské země pravděpodobně vycestují všichni společně, Nejvyšší správní soud shledal zcela racionálním. V takovém případě by tedy k odloučení stěžovatelky od rodiny vůbec nedošlo. V dané souvislosti je vhodné poukázat na to, že čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob stran místa pobytu.

[27] Argument stěžovatelky, že považuje za svoji povinnost dcery osobně podporovat v jejich studiu v České republice, nepovažuje Nejvyšší správní soud za relevantní za situace, kdy ani dcerám nesvědčí platné pobytové oprávnění.

[28] Odkaz stěžovatelky na směrnici Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny je mimo předmět nyní projednávané věci, kterým je rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území (nikoli rozhodnutí ve věci pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny).

[29] Stěžovatelka uvádí, že ji s Českou republikou pojí značné sociální kontakty a mimořádné vazby. Je přirozené, že za dobu, kdy stěžovatelka v České republice pobývá, si vytvořila sociální vazby. Mimořádnost těchto vazeb však stěžovatelka nekonkretizuje ani neindividualizuje, nezdůvodňuje jejich výjimečnou, mimořádnou povahu, rozsah či intenzitu. Nepřiměřenost zásahu do těchto vazeb tedy soud nemůže relevantně posoudit. Totéž platí o argumentu roztržením sourozeneckého vztahu dětí stěžovatelky.

[30] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani stěžovatelčinu námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. V případě, že správní orgán ukládá povinnost, je nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci (§ 3 správního řádu) povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Správní orgán v tomto typu řízení sice nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132, a ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69, či ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Azs 56/2017-34), vyšetřovací povinnost správního orgánu nicméně není bezbřehá. Své meze nalézá zejména v konfrontaci se zásadou hospodárnosti řízení. Je to především cizinec, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života, a kdo tedy může nejlépe vylíčit, proč by mělo právo na respektování soukromého a rodinného života převážit nad jinými zájmy společnosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34).

[31] V projednávané věci správní orgán vycházel z výslechu stěžovatelky, protokolu o výslechu jejího manžela a syna. Z výslechů zjistil dostatek informací k tomu, aby mohl adekvátně posoudit přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí.

[32] Pokud stěžovatelka v podané kasační stížnosti upozorňovala na povinnost správních orgánů ověřovat, zda nedošlo k právně relevantním změnám v rodinném životě, není zřejmé, o jaké konkrétní právně relevantní změny v rodinném životě se v jejím případě mělo jednat. Sama stěžovatelka takové změny ani v kasační stížnosti nijak

konkrétně netvrdí. Správní orgány při vydávání rozhodnutí vycházely z informací, které jim v předchozím řízení v rámci provedených výslechů poskytla stěžovatelka a další členové její rodiny. Nelze jim proto vytýkat nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, potažmo nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. Správní orgány mohly zohlednit pouze takové okolnosti, které jim předestřela stěžovatelka, resp. její rodinní příslušníci.

[33] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani stěžovatelčině námitce, že se pokoušela svou pobytovou situaci řešit, což nebylo správními orgány ani krajským soudem zohledněno. Krajský soud zcela přiléhavě poukázal na skutečnost, že stěžovatelka se dostavila ke správnímu orgánu dne 27. 8. 2018, kdy již pobývala na území České republiky neoprávněně, neboť nevycestovala z území České republiky v době platnosti vydaného výjezdního příkazu do 26. 8. 2018. Již také bylo uvedeno výše, že stěžovatelce byla uložena povinnost opustit území dřívějším rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018, neboť v období od 14. 3. 2018 do 16. 5. 2018 pobývala na území České republiky neoprávněně (poté, co byla pravomocně zamítnuta její žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny). Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018 správní orgán stanovil dobu k vycestování v délce 60 dnů, a na základě žádosti, kterou stěžovatelka odůvodnila tím, že ještě nestihla vyřídit všechny záležitosti spojené s vycestováním, správní orgán tuto dobu prodloužil o dalších 30 dnů, tj. do 26. 8. 2018.

[34] Argumentace stěžovatelky, že její neoprávněný pobyt na území České republiky zapříčinil postup správních orgánů, je nemístná. Stěžovatelka byla povinna lhůtu stanovenou k vycestování ve výjezdním příkazu respektovat.

[35] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[36] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2022

David Hipšr
předseda senátu